

Distriktslæge 1931 - 1945.

Til Stortingsmann Per Borten. Stortinget, Oslo.

Nu som De ikke lenger er statsminister, og er færdig med forberedende arbeide til kommuneammanne-valget, kan det vel bli tid til å tenke over følgende?

Under Deres statsministerfunksjon fik De en saklig og alvorlig henvendelse av stor betydning for det norske folk. - Det var en henvendelse fra Forbundet for tidligere medlemmer av Nasjonal Samling om å ta initiativet til å rette på de værste misforhold som endnu kunde rettes efter den aksjon som makthaverne kaldte rettsopgjør. - Dette har satt vondt blod i befolkningen og degraderet det norske folk til verdens største landsforredernasjon (i forhold til folketallet).

Ovenfor nevnte betydningsfulle henstilling har De ikke hat mot til å svare på - bortsett fra en mundtlig ytring om at hviss enkelte følte sig forurettet, så måtte vel vedkommende kunne forsøke å få rettet på dette. - På denne letvindte måte prøvet De å bagatellisere vekk den grove urett som har rammet titusener av gode nordmenn, og ha-r dermed gitt Deres bidrag til a-t den morske rettspillar under den norske samfundsbygning fortsatt råtner.

Tiltrods for masiv^A, ensrettet propaganda med psykoseliknende virkning, - pönsket ut og satt igang a-v forholdsvis få, som misbrukte rettsa-pparatet i sin storstilte avledningsmanöver, så ka-n De dog neppe ha undgått å ^{føre} bli kjent med den dokumentasjon, som trods betydelige hindringer er søkt offentliggjort a-v følgende:

Prof. dr. jur. Jon Skeie, overlæge Scharffenberg (Norske aktstykker), Milorgchef ma-jor Langeland (hans 2 böker blev inndratt av makthaverne dengang), h.r.a dvokat Hans Kjær Mordt, Ma-rtha Steisvik, prost Hedem, betenkningen fra de svenske jurister, sakkyndige i folkerett, og fra endnu adskillige andre.

Det er sikkert mange som har ansett Per Borten for en ærlig og velmenende politiker. Men for den som får kjennskap til denne saks behandling faller det vel naturligere å stille også Per Borten i rekken av opportunistiske, kortsynte levebrødspolitikere som vi i årenes løp har måttet trekkes med.

Hviss De ikke med rettsind og energi vil gjøre Deres innsats og plikt i denne viktige sak, så blir den en større belastning for Dem end det meget omtalte, men relativt uskyldige "glipp".

Lillesand 25. september 1971.

F. Fossum. (sign)

BRUSSEL OG DAGBLADET

FORLEDEN kunne Dagbladet på lederplass fortelle sine lesere at den tilsynelatende spente forhandlingssituasjon i Brussel bare var spillfekteri for å kaste det norske folk blår i øynene — desto mer takknemlig skulle Ola Nordmann bli overfor Regjeringen som til slutt klarte å lage det hele så godt for oss.

Igår kunne Dagbladet imidlertid bringe et svært toppoppslag på s. 1, sålydende: «Blankt nei i EEC: Sammenbrudd om ikke Norge firer. Umulig å få norske fiskerigrense-krav god-tatt.»

Nu må Dagbladet snart bestemme seg — før hele Norge havner i den totale nevrose som følge av disse høyst skiftende, redaksjonelle postulater i én og samme avis.

Som et gunstig utgangspunkt vil vi anbefale Dagbladet å si

O. J. HILLAND skriver 20/11 i Morgenbladet på side 5:

«Det ville være utrolig om NS i noen fase under krigen skulle ha klart å lokke, overtale eller true seg til såvidt mange medlemmer.» (100 000 medl.)

Hillands utbrudd røber en stor uvitenhet om disse forhold, hvilket vel forøvrig også adskillig ensretting i norsk presse på dette område får ta endel av ansvaret for.

BEDRE SENT enn aldri bør hr. Hilland nu være oppmerksom på følgende kjensgjerninger og motiver for manges medlemskap i NS:

1) Vi ble ikke overfalt av

det som det er: Forhandlings-situasjonen i Brussel er vanskelig — men hvor der er vilje, er der også vei. Vi skal nok klare det!

Helt utrolig?

Av dr. F. Fossum

tysk krigsmakt 9. april 1940. — Det var gjentatte ganger blitt underrettet om at Tyskland hadde interesse av et nøytralt Norge, men at tyske tropper ville være på Norskekysten i samme øyeblikk som engelskmennene, hvis Norge ikke kunne eller ville forsvare sin nøytralitet.

2) Mange NS-medlemmer hadde lenge reagert mot dårlig norsk forsvarsånd, den stadige reduksjon — grensende til ødeleggelse av norsk forsvar og høyst mangel full og slett oppsetting av nøytralitetsvernet.

3) I september 1940 var situasjonen slik at et betydelig flertall av stortingsmennene var for å avsette kongen og regjeringen og samarbeide med tyskerne.

Var det da så merkelig at mange fant det naturlig og riktig å samarbeide — om ikke med tyskerne — så dog med sine landsmenn i Nasjonal Samling?

Morgenbladet 25/11-71 (nr. 273).